

INGEZONDEN.

HAARUITVAL DOOR PSYCHISCHE INVLOEDEN.

Naar aanleiding van het artikel van s. KOSTER, in dit *Tijdschrift* van 22 Januari 1927, wil ik, gezien de blijkbaar groote zeldzaamheid van vaststaande gevallen van haaruitval na hevigen schrik, in het kort mededeeling doen van een door mij gedane waarneming. Het bedoelde geval dateert uit de mobilisatiejaren.

Een mij bekende 45-jarige handelsman, zeer nerveus, wist in het broodkaarten-tijdperk bij familie ten plattelande telkens zijn voorraad eetwaren aan te vullen. Geregeld ging hij op en neer, bij zijn thuiskomst een valies gevuld met gehamsterde waar meebrengend. Op zekeren avond met den trein in zijn woonplaats terugkeerende, als naar gewoonte het valies vol contrabande, durft hij zich niet meer te wagen door de uitgangscontrôle van het station, alwaar de achterdochtige commiezen geposteerd stonden. Hij verlaat daarom den trein door het portier aan de niet officieele zijde, om over rails, wissels en draadversperringen heen te trachten het stationsemplacement te verlaten. In het donker onder een goederenwagon doorkruipend voelt hij zich plots besprongen en vastgegrepen door eenige mannen, die hem toeschreeuwen: „Hebben we je eindelijk, leelijke dief!” Het bleek, dat spoorwegbeamten sinds eenigen tijd een wakend oog hielden op de wagons met het oog op de destijds veelvuldige diefstallen van koper uit de gestationeerde personenrijtuigen, en nu meenden den dader ervan „en flagrant délit” gegrepen te hebben. Den van schrik verstijfden delinquent brengen zij in triomf naar den stationschef, waar de handtasch geopend wordt. Inplaats van de verwachte koperen bouten en schroeven vertoonde zich aan de afgunstige blikken van den chef en zijn mannen een stilleven, samengesteld uit enkele worsten, een ham, een stuk spek, eieren, kaas en andere in de stad zoo schaarsche lekkernijen. Het staartje van dit muisje viel nog al mee. Maar twee dagen later begon het hoofdhaar van het slachtoffer in bosjes uit te vallen, zoo zeer, dat het hoofd vooral aan de achterzijde en aan de zijvlakten vrijwel geheel kaal werd en patiënt gedurende verscheidene weken alle gezelschap moest mijden. Hij voelde zich verder zeer overstuur, werd in zijn slaap gekweld door benauwende droomen. Ook deze verschijnselen hielden eenige weken aan, na verloop van welken tijd patiënt met zijn haardos weer zijn gemoedsrust heeft teruggekregen.

Rotterdam, 26 Januari 1927.

A. G. J. HERMANS.

PROFESSOR STOKVISFONDS TE AMSTERDAM.

Het bestuur van het Genootschap ter Bevordering van Natuur-, Genees- en Heelkunde te Amsterdam heeft besloten dit jaar bij uitzondering twee reissubsidies, uit het Professor-STOKVIS-fonds te verleen en wel aan:

1°. Den heer R. BERGMAN, semi-arts aan de universiteit te Utrecht, ten einde de micurgische techniek voor donkerveld-microscopie in het laboratorium van prof. PETERFI te Berlijn en de behandeling van weefselculturen bij prof. FISHER te Berlijn en bij prof. LEVI te Turijn te bestudeeren en nog eenige andere laboratoria te bezoeken.

2°. Den heer B. J. MANSSENS, cand. te Groningen, ten einde een onderzoek over de histogenese van het proefondervindelijke teercarcinoom voort te zetten in het laboratorium van dr. JAMES A. MURRAY, directeur van de Imperial Cancer Research-fund te Londen.

Namens het bestuur voornoemd:

Amsterdam,
31 Januari 1927.

J. D. VAN DER WAALS Jr.,
Algemeen secretaris,